

Sygn. akt V CSK 103/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku C.S.
przy uczestnictwie I.D. B.S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w J.
z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w J., po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji wnioskodawcy, zmienił częściowo postanowienie Sądu Rejonowego w J. z dnia 21 stycznia 2016 r., którym został dokonany podział majątku wspólnego uczestników po ustaniu ich wspólności majątkowej małżeńskiej.

Uczestniczka w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadności skargi kasacyjnej, w odniesieniu do naruszenia przepisów postępowania podanych w ramach drugiej

podstawy, upatrywała w niedokonaniu aktualizacji „wyceny nieruchomości (w konkretnym wypadku – w zakresie wyceny nakładów na nieruchomość), która zachowuje aktualność przez okres 12 miesięcy. Nie został dopełniony przez Sąd drugiej instancji obowiązek ustalenia rozmiaru spłaty przez uczestniczkę zaciągniętych wspólnie przez małżonków kredytów, na dzień orzekania. Ponadto Sąd nieprawidłowo rozłożył ciężar dowodu, nakładając na uczestniczkę obowiązek wykazania, że nie wiedziała o zaciąganiu kredytów przez wnioskodawcę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. W szczególności nie doszło do oparcia orzeczenia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już

nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Pominięte zostały przez skarżącą istotne kwestie dotyczące tego, że nie kwestionowała ona wartości nakładów ustalonych w opinii biegłej, nie złożyła apelacji od postanowienia Sądu pierwszej instancji. Nie zostało uwzględnione właściwe rozumienie przepisu art. 156 ust. 3 i 4 u.g.n. i zakresu jego stosowania, jak też istota podejmowania przez sąd działań z urzędu, w odniesieniu do roszczeń o rozliczenie zobowiązań uczestników. Nie było podstaw do przyjęcia, że Sąd nałożył na skarżącą obowiązek wykazania, że nie wiedziała o zaciąganiu kredytów przez wnioskodawcę.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.